RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 109.426 van 17 juli 2002
in de zaak A.110.799/VII-24.678

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat T. FRANCHOO,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Brederodestraat 13 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 27 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 juni 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 4 juni 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaatT. FRANCHOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 20 juni 2001 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 29 juni 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 augustus 2001 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt :

> "(...)
> U verklaarde geboren te zijn te Nepal en af te stammen van Tibetaanse ouders. Sinds 2049 (1992-1993) zou u ais schoonmaker tewerkgesteld zijn in het Bihul Hotel te Jum Besi. Hier zou u drie personen m.n. S., G. en D. ontmoet hebben die regelmatig materiaal van het hotel (o.a. snelkoker en lege flessen) bij u kwamen lenen. U zou hun steeds dit materiaal ter beschikking hebben gesteld. De hoteleigenaar zou echter bij de politie tegen u een klacht hebben ingediend omwille van het feit dat u zijn materiaal aan uw kennissen uitleende. Op 09.12.2057 (22.03.2001) zou u door de politie gearresteerd en meegenomen zijn naar het politiekantoor. Hier zou de politie u op de

hoogte gebracht hebben van het feit dat uw drie vrienden leden waren van de Maoïstische partij en van het feit dat ze met het door u aangeboden materiaal bommen maakten. U zou gedurende 1 week zijn opgesloten. Op 18.12.2057 (31.03.2001) zou u zijn vrijgelaten na ondertekening van een document waarin stond dat u naar Tibet zou gestuurd of levenslang zou opgesloten worden indien u nogmaals materiaal aan uw kennissen zou ter beschikking stellen. Na uw vrijlating zou u uw excuses aan de hoteleigenaar hebben aangeboden. Op 03.01.2058 (16.04.2001) zouden S., G en D. opnieuw materiaal aan u gevraagd hebben. U zou hen echter medegedeeld hebben dat dit onmogelijk was daar u door de politie gewaarschuwd werd dit nooit meer te doen. Uw drie vrienden zouden u gevraagd hebben met hen mee te gaan om voor hen te koken en u zou op dit voorstel zijn ingegaan. U zou hen vergezeld hebben naar het Mera bos maar u zou zich niet kunnen aanpassen hebben aan hun levenswijze. Op 02.02.2058 (16.05.2001) zou u richting het hotel gevlucht zijn. Onderweg zou u echter een vriend ontmoet hebben die u zou hebben ingelicht over het feit dat de politie naar u op zoek was. Tijdens uw afwezigheid zou er immers 300.000 Nepalese roepies uit het hotel zijn gestolen en de politie zou u beschuldigd hebben van medeplichtigheid aan deze diefstal. U zou dan beslist hebben niet naar het hotel terug te keren maar richting Delhi te vluchten. Op 03.03.2058 (16.06.2001) zou u Delhi verlaten hebben en naar België gereisd zijn. U vroeg hier asiel aan op 20.06.2001.

Er dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig wordt ondermijnd. Zo verklaarde u op de Dienst vreemdelingenzaken dat u een paar maal door de politie werd opgesloten omwille van ruzie met collega's. Op het Commissariaat generaal beweerde u echter dat de politie u ooit een waarschuwing gaf tengevolge van dergelijke ruzie maar dat u hiervoor nooit werd opgesloten (gehoor CGVS p. 6). Voorts maakt u op de Dienst vreemdelingenzaken, in tegenstelling met het gehoor op het Commissariaat-generaal, geen gewag van het feit dat uw vrienden bij u materiaal kwamen lenen waar ze later bommen van maakten (Gehoor CGVS p 4 & 5). U maakte tijdens het verhoor op de Dienstvreemdelingenzaken enkel melding van het feit dat zij u vroegen met hen mee te gaan. U voegde er aan toe dat u dan ook elke nacht met hen meeging (Gehoor DVZ vraag 42). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer gedurende 1 maand onafgebroken met hen samengeleefd te hebben (Gehoor CGVS p.6). Tenslotte maakt u op de Dienstvreemdelingenzaken in tegenstelling met het gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding van het feit dat u omwille van het uitlenen van materiaal aan Maobadileden, gedurende 1 week door de politie werd opgesloten (Gehoor CGVS p. 4 & 5). Op het Commissariaat-generaal vormde het feit dat u bij uw vrijlating een document diende te ondertekenen waarin stond dat u zou worden teruggestuurd naar Tibet bij een volgende arrestatie één van uw vluchtmotieven.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt tenslotte dat sinds 1995 een einde is gekomen aan de gedwongen terugkeer van Tibetaanse vluchtelingen naar Tibet/China. Het U.S. department of state bericht dat er geen meldingen zijn van gedwongen terugkeer van Tibetaanse vluchtelingen. (4.2.1. Ambtsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken Nederland).".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur; dat in een eerste onderdeel wordt gesteld dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het vlak van de vastgestelde tegenstrijdigheden te summier is om als behoorlijk gemotiveerd te kunnen worden beschouwd; dat, volgens de verzoekende partij, de vastgestelde tegenstrijdigheden ofwel niet essentieel zijn, ofwel het gevolg zijn van een misverstand; dat zij in het tweede onderdeel van het middel stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ten onrechte van uitgaat dat de verzoekende partij de Nepalese nationaliteit bezit, terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken

in haar beslissing van 29 juni 2001 vermeldt dat de verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit, en de verzoekende partij verklaard heeft dat zij geen nationaliteit bezit; dat de verzoekende partij stelt dat dit gebrek aan nationaliteit tot gevolg heeft dat zij in feite geen aanspraak kan maken op de bescherming van de Nepalese overheid en tevens een uitwijzing naar China voor de Nepalese overheid gemakkelijker maakt; dat zij beweert dat door het miskennen van dit gegeven de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldaan heeft aan de wettelijke motiveringsplicht die hem is opgelegd; dat in een derde onderdeel door de verzoekende partij wordt betwist dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag bedrieglijk beschouwde omdat de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij niet eensluidend zijn; dat die vaststellingen duidelijk werden vermeld in de bestreden beslissing; dat uit het (omstandig) verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betrekt; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat het niet kennelijk onredelijk is vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vastgestelde tegenstrijdigheden als dermate ernstig te beschouwen dat daardoor de gehele asielaanvraag als bedrieglijk moest worden beschouwd; dat van de kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing werden weergegeven; dat deze beslissing naar behoren formeel is gemotiveerd, nu zij de feitelijke en juridische elementen aangeeft waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich te dezen heeft gesteund om de asielaanvraag bedrieglijk te verklaren; dat de verzoekende partij voor het overige niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, niet blijkt dat de nationaliteit van de verzoekende partij een determinerende rol heeft gespeeld bij de beoordeling van de asielaanvraag, die overigens bedrieglijk werd geacht; dat de door de verzoekende partij ingeroepen omstandigheden ook reeds in het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hadden kunnen worden ingeroepen;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de eerste plaats heeft geoordeeld dat de asielaanvraag bedrieglijk was; dat dit volstond om de aanvraag onontvankelijk te verklaren; dat de argumenten van dit onderdeel niets kunnen afdoen aan de wettigheid van de beslissing;

Overwegende dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending inroept van artikel 33 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat, zonder dat moet worden nagegaan of deze verdragsbepaling rechtstreekse werking heeft en of zij te dezen van toepassing is, moet worden gesteld dat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan, dat de commissaris-generaal terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet; dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2001 echter niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep dat, luidens de bewoordingen van het verzoekschrift, enkel is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemd koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien juli tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier.

De griffier, **De voorzitter,**

D. LANGBEEN. **E. BREWAEYS.**